

Dozvuky prváku

Snad ještě žádný rok jsem neprožila tolik nových věcí, jako letos. Věděla jsem, že spousta věcí bude jinak, ale netušila jsem, že až TAKHLE jinak.

Jen namátkou několik fotek vystihujících letošní školní rok: při hodinách jsme dokázali zapnout naši kreativitu na 150 %; těch krásných dní, které jsem proseděla doma bylo tak moc, až je mi z toho smutno; i těch hodin, které jsme strávili koukáním z okna a úpěnlivě se modlili o osvobozující zvuk zvonění; a taky nespočet „facepalmů“, bouchání hlavy o stůl nebo lavici; knížek, které jsem přečetla pod učebnicemi a způsobů spaní o hodinách, které jsme během těch deseti měsíců vyzkoušeli. Tohle všechno je pro mě prvák.

Nikdy jsem netušila, jak rychle a zároveň pomalu může uběhnout školní rok. Vždyť jsem si ještě ani nezvykla psát kvinta A a už klepe pedagogická porada na dveře a já řeším uzavírání známek. Na druhou stranu mi ale připadá, že od tanečních a lyžáku muselo uběhnout tak sto let a to je, podle mě, fakt zvláštní.

Zdá se mi, že teď, po desíti měsících strávených na střední škole, jsem úplně jiná, než na začátku. Že se toho stalo tolik, že jsem prostě nemohla zůstat stejná. Přitom, letos jsem ani neprojela Belgií a Anglií, jako loni, ani nebyla v Římě, jako o prázdninách. Dokonce jsem ani nezměnila školu. Jsem pořád na tom samém ústavě, se stále stejnými lidmi, učiteli, chodbami, průvodčími ve vlacích a řidičích v autobusech. Bydlím na stejném místě, se stejnými rodiči, sourozenci, mám stejnou postel a, k údivu všech - i mé samotné, i telefon.

Proto mě zajímalo - v čem byl prvák tak jiný od ostatních ročníků? Nedokázala jsem si na to odpovědět sama, a tak jsem poprosila mé nejbližší, které už máte tu čest znát ze Zapálených lýtek, aby mi na tu všetečnou otázku odpověděly.

„Přístup učitelů k nám mi přišel, neřekla bych přímo lepší, ale dávali nám větší volnost ať už třeba v tom, že nekontrolovali sešity, ale zase na nás měli větší požadavky a já si přišla více zodpovědná za to co dělám.“ - Týna

„Připadám si starší, jakoby v něčem vyspělejší. Co se týče školy, tak to nebylo výrazně těžší, ale spíš mi na tom přestalo tolik záležet.“ - Anet

„Víc referátů a projektů, méně úkolů. Tolik ti nezáleží na známkách, když to podělám, tak to prostě podělám, svět se nezboří. A taky už je to vlastně střední, takže si připadám jako velká holka“ - Eliška

„Cítím se starší a konečně mi připadá, že jsem na střední.“ - Anička

„Mam kluka, stala se ze mě větší rebelka, zjistila jsem, že bez školy je život lepší a našla jsem si skvělý kamarády (naši crew)“ - Dita

*„Holubář je ještě větší * * * * než normálně“ - Tief (doplňte si sami - tohle je slušný blog)*

Až s názory holek, jsem si dokázala dát alespoň trošku dohromady to, co mě tak překvapilo.

Jsme starší + na střední = zodpovědnější

Skutečně jsem si nemyslela, že se po oslavě patnáctin přístup okolí (a mě samotné) tak změní. Najednou jsem byla *zodpovědná a rozumná*, jak podle učitelů, tak i rodičů. Opakovali mi to tolikrát, že jsem si to začala říkat i sama pro sebe.

Další věc, kterou nám učitelé opakovali jako nějakou mantru, byla "Jste přeci už na střední...". Tuhle větu jsem slyšela za letošek tak často, že mi přišlo divný, když nám jí někdo neřekl. Netušila jsem, jak může být přechod na střední těžký. Kdybych šla z jiné školy, tak bych se toho určitě bála. Takhle jsem ale zůstávala úplně v klidu. Chyba.

Letos jsem poprvé zažila opravdový stres a taky poprvé přišly mé "šprťákovské depky". V praxi to znamená to, že jsem se jednoho večera (nejčastěji druhý den po příchodu do školy po delší absenci) totálně sesypala. Kvůli škole. Až takováhle šprtka jsem. Najednou mi přišlo, že toho mám hrozně moc, nikdy to nemůžu zvládnout, nic nedávám na jedničku, nic neodevzdám v termínu a každý učitel mě další den nechá propadnout. Rozbrečela jsem se, brečela jsem pět minut do polštáře a nařkala, pak mě přemohlo mé silnější já, vynadala jsem si, řekla, že žádný učitel za to nestojí a snažila se být v pohodě. Následujícího dne jsme psali místo tří písemek jednu, datum odevzdání přesunuli na příští týden a učitelé si mě vůbec nevšíмали. A takhle to šlo, co čtvrt roku.

Přístup učitelů

To navazuje na předchozí bod. Po pronesení té magické formulky "Už jste na střední..." následovalo totiž něco jako "... takže po vás nebudu chtít úkoly ve zvláštním sešitě." nebo "... a nemusíte mít podepsané úkoly od rodičů." nebo dokonce "... a tak vám už nebudu kontrolovat sešit.". Hned za tím ale následovala věta "Ale jakmile nebudete mít úkol/sešit, máte pětku." Jsme přeci na střední, tohle si musíme ohlídat.

Bohužel, u pana Holubáře se přístup změnil a to dost razantně. Netuším proč, nebyl spokojený s naším přístupem *nechápu fyziku, nevycházejí mi příklady a teorii si nepamatuju, takže budu dělat mrtvého brouka a snad si mě nevšímne*, což nám dal velmi zřetelně na srozumitelnou proslovem, který začal větou "Vážení, vy si tak neradi špiníte mozky...", a ve kterém zmínil, že kdo se nebude připravovat doma tak neproleze k maturitě a podobné hrůzostrašné věci. Možná by někteří moji spolužáci namítli, že jen vyhrožoval, ale já jsem fakt vyděšená. Víc o tom ale až v článku o druháku. Samostatnou kapitolou je hodnocení učitelů, které by se spíš hodilo do článku všeobecně o škole, ale ten jsem nenapsala, tak to píšu sem, ono to je skoro jedno. Každý učitel má totiž hranice známkování jinde, každý má jiné podmínky klasifikace, přístup k úkolům, samostatným pracím a písemkám a vyznat se v tom, je úplně mimo můj level. Už několikrát mě napadlo, že bych si na začátku roku, když učitelé první hodinu čtou své podmínky, měla dělat poznámky, abych se pak v pololetí nemusela každého trapně ptát "A do kolika že to dáváte jedničku?". Ikdyž, vzhledem k tomu, jak mi letošek uběhl rychle, by to asi ani nemělo cenu. Opravdu obdivuji ty jedince od nás ze třídy, kteří si pamatují hraniční průměry známek, kolik musí mít napsaných písemek a jakou si mají hlídat absenci. Taky bych to jednou chtěla umět.

Škola je pořád stejná, jen nám je to už jedno

Tenhle bod poněkud nekoresponduje s mými šprťáckými depkami, ale na moji obhajobu - jsou to jen chvilkové stavy a neobjevují se častěji, než jednou za dva měsíce.

Skutečně mi to letos přišlo všechno jakože “Jé, mě vychází dvojka. Tak se to pokusím udržet a nezhoršit na trojku, ale nebudu se stresovat s nějakou jedničkou.”

Po devíti letech se samými jedničkami jsem prostě přišla na to, že mít dvojky je taky fajn. A dostat písemku, ze které nevíte půlku otázek může být i sranda. Sice jsem pak na sebe byla naštvaná, že jsem se víc neučila, ale tak co, svět se kvůli jedné špatné známce nezhroutí.

Poprvé jsem zažila ten pocit *Píšu písemku, vůbec to neumím a je mi to jedno, protože jsem předchozí večer viděla fakt dobrý film (nebo jakákoliv jiná, pohodová aktivita)*. A bylo to fakt fajn. Protože ten smích po písemce, když se na sebe s Eliškou podíváme a víme, že jsme tam napsaly úplné kraviny, ten opravdu stojí za to.

Naše crew

Vždycky jsem tvrdila, že být na osmiletém gymplu má obrovskou výhodu v tom, že za osm let poznáte lidi mnohem lépe, než za čtyři. Nikdy jsem si neuměla představit, jak se mi moje slova potvrdí. Že to bude až TAKOVÁ výhoda.

Po tom, co jsme si v naší třídě odbyli v primě šikanu a v sekundě obměny kamarádských skupinek, se máme od tercie už jen rádi. Kdybychom byli na základce a minulý rok končili, loučili bychom se s tím, že jsme spolu prožili skvělé roky a budeme si chybět. Ale protože jsme na osmiletém gymplu, měli jsme před sebou ještě čtyři další roky na to, mít se rádi.

Na lyžáku pro mě nastal okamžik *uvědomění si*, když za námi kluci přišli do pokoje, jestli nám nezbylo ještě nějaký jídlo a pak u nás zůstali celý večer a povídali jsme si. V tu chvíli jsem si uvědomila, že už to nejsou zakřiknutí primáni ani mutující sekundáni, co se bojí holek, ale doopravdy kamarádští spolužáci, se kterými jde pokecat a to hodně dobře.

Pak nastala Lanterna a to byl zlomový okamžik číslo dvě, protože jsme se začali opravdu reálně bavit. Ještě před rokem by mě nenapadlo, že se naše BTC banda spojí s klukama a stane se z toho jedna velká “crew”, na kterou nedám dopustit.

Mám kluka

Haha, tak tohle je jediný bod, který se bohužel za celý prvák nezměnil a tím se zhroutila i má největší očekávání. Ale tak co, aspoň mám co očekávat od druháku.

Tak sexto, zkus prvák trumfnout!

From:

<http://bethulda.cz/> - Bětkosvět

Permanent link:

<http://bethulda.cz/doku.php?id=prvak>

Last update: **2016/09/27 19:12**

